

PRESENTACIÓ DEL TEXT

Miquel no és un monstre. És molt fàcil odiar un monstre. Però com ens ho farem , per odiar la zona tèrbola i salvatge que hi ha dins de nosaltres.

Miquel és un home primari, si volem; és també un treballador honrat. I és fruit del que li han ensenyat; a ell a nosaltres. Sota capes i capes de pintura amb què la civilització ens va tapant les zones tèrboles i salvatges, hi ha, però un sentiment primari de la vida. Diguin el que diguin les lleis, i tant se val si per educació o per discreció ho callem – homes i dones - , la dona és el vas de l'espècie, on el mascle diposita la llavor. Una vas ; això és tot. La resta és maquillatge.

Miquel es planteja i ens planteja que la llei es hipòcrita, que tots som hipòcrites, i que hi ha unes “ veritats “que ell considera naturals i que poden ser burlades. Aquestes “ veritats” romanen dins de tots nosaltres. El monstre ens és aliè, quants punts de contacte tenim amb Miquel ?

En el seu monòleg, esdevingut de vegades diàleg fictici, hi rau la tragèdia de l'home primitiu que s'ha sentit empès per la història com un vent que l'emporta, però no com una aigua dins la neda; la història ha circulat fora del nostre control i per això no l'entendem i ens aferrem als vells costum.

Miquel se sap culpable.

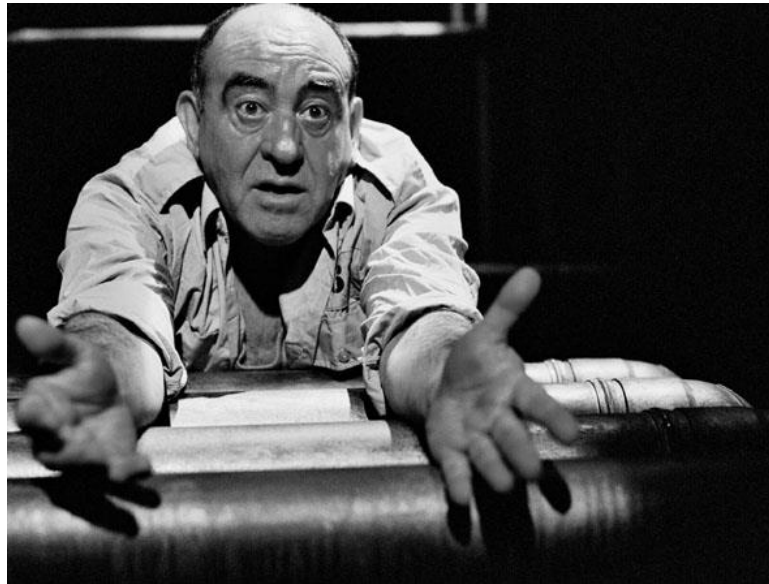
Però se sent innocent.

El sentit de la propietat, el sentit de l'autodefensa, el sentit de l'amor propi, com arrels profundes dels actes i dels pensaments més amagats.

Uns sentiments que potser no són gens aliens a l'espectador, horroritzat de sentir-se solidari d'un criminal.

ISABEL-CLARA SIMÓ

PRESENTACIÓ DE L'ESPECTACLE

Ens preguntem constantment que li pot passar a un home, un home com cal, perquè arribi a matar a la seva pròpia dona.

Ens preguntem per què hi ha guerres, com si fos quelcom estrany que passa fora de casa nostra.

El vigorós, punyent i dolorós text d'Isabel Clara-Simó, dissectiona el cervell d'un home; un home com cal, un veí nostre, un amic, un pare...

I què hi trobem? Una pila d'idees fixes, velles i molt reconeixibles. Una escala de valors que ens agradi o no, la perpetuem dia a dia amb els nostres actes, les nostres icones.

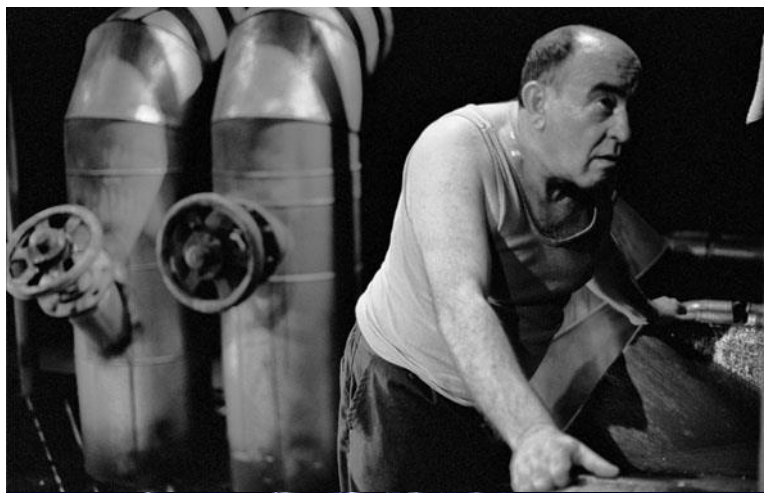
El món en que vivim és tal i com l'hem construït. A cada moment decidim a qui alimentem i desenvolupem, el nostre Hyde o al nostre Dr. Jeckill, a la bèstia que portem a dins o al ésser humà.

La nostra violència intrínseca la desenvolupem a casa nostra. El masclisme o comportament cultural adquirit del mascle dirigeix la nostra societat. L'home guerrer, competitiu, agressiu; la mili, la feina, els diners, el cotxe, el poder. Tot en ordre jerarquitzat. El ric val més que el pobre, el blanc més que el negre, més que l'àrab. I la dona, encara, la Barbie de talla 36m, la tia bona perfecte pel cotxe, la mare moníssima i perfecta mentre no s'acostumí massa a contradir al "Gran Jefe", mentre no demostrí que és un ésser complert amb perfecte autonomia, amb dret innalienable sobre el seu cos i les seves decisions de vida, fins i tot les equívokes.

Per totes les *Carmenes* de totes les cultures, per totes les seues vides perdudes en mans d'un home, perquè no s'en perdi una sola més.

IMMA OCHOA

intèrpret
PEP CORTÉS
direcció
IMMA OCHOA
text
ISABEL CLARA-SIMÓ
disseny escenografia
GUILLEM SÁNCHEZ
disseny il·luminació
VÍCTOR ANTÓN
disseny vestuari
JOAN MIQUEL REIG
fotografia
JORDI PLA
música i banda sonora
PANCHI VIVÓ
imatge gràfica
PEP SELLÉS
realització escenogràfica
PACO ESCUDERO
VENDETA
LALI CANOSA
ARNAU VIDAL
GUILLEM SÁNCHEZ
efectes especials
ANTONI ALIVERT
realització vestuari
JOAN MIQUEL REIG
vídeo
VISUAL PRODUCCIONS,S.L.
gràfiques
ALFAGRÀFIC,S.A.
assessoria / gestoria
ASSESSORIA LEX,S.L.
transport
TRANSJOMA.S.A
material tècnic
SAME,S.L.
ajudant de producció
FERRAN GARCÍA
promoció
MAJO URIETA
producció
JOANFRA ROZALÉN

LA VANGUARDIA – Prada De Conflent
24 de agosto 2003

Isabel-Clara Simó celebra sus veinte años como escritora con una obra de teatro en la que convierte a los espectadores en cómplices de un maltratador.

INFORMACIÓN – Marc Llorente
20 de noviembre 2003
La Fuerza de un actor.

Pep Cortés, el firme protagonista de “Cómplices” cosechó el fuerte aplauso del público. Pep es un veterano hombre de teatro valenciano que encaja perfectamente en la ruda imagen del individuo que interpreta. Lo hace con gran seguridad en todos los aspectos y luciendo un traje confeccionado por Simó, bajo las sencillas directrices de Inma Ochoa.

LA VANGUARDIA – Santiago Fontdevila
22 de noviembre 2003

Monólogo de Isabel-Clara Simó sobre la violencia doméstica. Si la inmigración y el sida son temas actuales y conflictivos, no lo es menos la llamada violencia de género. A ella se acerca la autora en “Cómplices”, monólogo espléndidamente interpretado por Pep Cortés y dirigido por Inma Ochoa, que inició en la Muestra su más que segura larga gira por todo el país.

CIUDAD DE ALCOY – Pau Grau
Noviembre 2003

Cortés llegó al escenario y se enfrentó a su monólogo en un ambiente no demasiado propicio. Pero pronto disipó cualquier duda: en diez minutos, Cortés convirtió aquel salón de actos en un teatro. Eso es talla artística.

Escenografía impecable y efectos acertados redondean un montaje que, como prometía La Dependient, “no deja a nadie indiferente”.

CARTELERA TÚRIA – Enrique Herreras

Febrer de 2004

Violencia de genero

Por eso Miguel (así se llama el reseñado protagonista) habla desde la cárcel, y siempre sin entender el porqué de su condena. Si tan sólo ha hecho caso de la verdad de toda la vida, se dice a sí mismo. Ha cumplido con su deber respecto a su mujer. Es la ley la que es hipócrita, y los que le condenaron, porque, piensa Miguel, en el fondo todos están de acuerdo con su verdad. Por eso se sabe culpable, pero se siente inocente.

Imma Ochoa conduce bien el montaje a instancias de ritmo y corporeidad teatrales, en las que se puede incluir una atmosférica escenografía de Guillem Sánchez y una iluminación muy ajustada de Víctor Antón. Aunque la palma del montaje se la lleva Pep Cortés, convertido en física y química de un personaje.

LAS PROVINCIAS – Salvador Domínguez

Febrer de 2004

Alegato a favor del respeto

El fuerte texto de Isabel-Clara Simó es, además de su veracidad, el encadenamiento de argumentos que pone en boca del único protagonista en escena. Afirmaciones todas que resumen el sentir de este hombre acerca de las mujeres como seres secundarios, el trabajo como medio de respeto al servicio del hombre, y la verdad como elemento en propiedad de su pensamiento. Pep Cortés, que pone toda su sangre al servicio del personaje, no sigue un monólogo al uso, sino un discurso que dialoga con elementos que no están en escena: el público, un amigo que les visita en presidio o su propia víctima. Con esta fórmula se rompe la monotonía de su parlamento.

Igualmente, la puesta en escena es una instalación de tuberías que refleja la profesión de fontanero del personaje, pero que también sirve, con un sencillo y revitalizador tratamiento, para distintos usos, una celda, su lugar de trabajo o la emulación de su propia casa. El resultado es una obra contundente, bien trabada hasta su inesperado fin e interpretado con profunda veracidad.